

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
᾽Ορθοδοξίας μας

« Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατά Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν... »

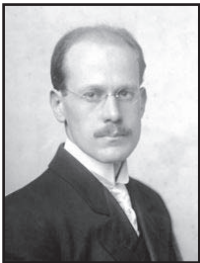
■ Ἐκμηδένιση τῆς προσωπικῆς ὕπαρξης τοῦ ἀνθρώπου

Μετενσάρκωση καὶ Κάρμα* Μέρος Α΄

1. Εἰσαγωγικά

Ἡ «Νέα Ἐποχή» εἶναι ἓνα παγκόσμιο συγκρητιστικὸ κίνημα, οὐσιαστικὰ χωρὶς Θεό. **Ἡ** ἔννοια τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ, τοῦ Δημιουργοῦ «ὄρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων» ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, εἶναι ξένη γιὰ τὴν «Νέα Ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου».

Ὁ «θεός» τῆς εἶναι ἀπρόσωπος, «ἐνδοσυμπαντικός». **Ὁ** «θεός» τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι τὸ «ἐν ὄλον», τὸ «Παγκόσμιο ἢ Συμπαντικὸ Πνεῦμα» ἢ ἡ «Παγκόσμια Συνειδητότητα», ἢ «Κοσμικὴ Συνειδητότητα» ἢ «ζῶσα ἐνέργεια», πὺν προβάλλεται σὲ ποικίλες μορφές.

Irving Cooper.
(1882-1935)

Τὰ πάντα, καὶ ὁ ἄνθρωπος, ταυτίζονται μὲ αὐτὸ τὸ «Ἐν», καὶ ἀποτελοῦν «ἐκδηλώσεις» ἢ «ἐκροές» ἢ «προβολές» αὐτοῦ τοῦ «θεοῦ». **Θεός, Κόσμος καὶ ἄνθρωπος εἶναι ὅροι πὺν χαρακτηρίζουν ἐκδηλώσεις τῆς ἴδιας Συμπαντικῆς οὐσίας. **Αὐτὸ προκύπτει** καὶ ἀπὸ ὅσα δηλώνει ὁ Irving Cooper, θεωρητικὸς τῆς μετενσάρκωσης: **«Τὰ πάντα εἶναι Θεός. Ἀλλὰ ὁ Θεός αὐτὸς μέσα στὸν κόσμον ἐκδηλώνεται λιγώτερο ἢ περισσότερο, ἀναλόγως μὲ τὴν ἰκανότητα κάθε μορφῆς»¹.****

(*) Περιοδ. «Διάλογος», ἀριθμ. τεύχους 79/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2015, σελ. 1-5. Τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ, Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν αἰρέσεων. • Ἐπιμέλ., ὑπέριτιλ., παράγρ., ἔντονα ἡμέτ.

1. Irving Cooper, Ἡ Μετενσάρκωσις - Μία ἐλπίδα γιὰ τὸν κόσμον, σελ. 50: «Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ ἔχωμε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὀλόκληρη ἡ φύσις εἶναι ζῶσα καὶ

Σὲ συνέπεια μὲ ὄλα αὐτά, θὰ ἔπρεπε στὴν «Νέα Ἐποχή», ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ θεωρεῖται πρόσωπο, ἀφοῦ εἶναι «ἐκροή» τοῦ ἀπρόσωπου «Ἐνός», στὸ ὁποῖο καὶ καταλήγει τελικά, καὶ ἀφοῦ ὁ ἔσχατος προορισμὸς του, κατὰ τοὺς «μετενσαρκωτές», δὲν εἶναι ἢ μετὰ θάνατον (καὶ μάλιστα μετὰ ἀπὸ πολλοὺς θανάτους) προσωπικὴ ὑπαρξη, ἀλλὰ ἢ κατάληξη καὶ ἐξαφάνισή του μέσα στὴν ἀπρόσωπη «Ὀλότητα», ὅπως μίᾳ σταγόνα νεροῦ μέσα στὸν ἀπέραντο ὠκεανό, ἢ ὅπως μίᾳ σπίθα πού ἐκτοξεύεται ἀπὸ τὴν φωτιά γιὰ νὰ ἐξαφανιστεῖ στὸν ἀέρα.

Ἐπομένως, ἢ «Νέα Ἐποχή», ταυτισμένη μὲ τὴν «Θεοσοφία» καὶ ἐνστερνιζόμενη τὶς περὶ Θεοῦ ἰνδουϊστικὲς καὶ βουδιστικὲς θεωρήσεις τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, κηρύττει ἕναν «ἀπόλυτο μονισμό», μίᾳ ἀκραία μορφή πανθεϊστικοῦ μονισμού.

Κατ' ἀνάγκη, μέσα σ' αὐτὴ τὴν «ὀλιστική» περὶ θεοῦ ἀντιχριστιανικὴ θεωρία τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἰσέρχεται, ὡς βασικὸς μηχανισμὸς «τελειώσεως» ἢ ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ἢ δοξασία τῆς μετενσάρκωσης ἢ μετεμψύχωσης.

Ἐφόσον, κατὰ τὴν «νεοεποχίτικη» αὐτὴ ἀντίληψη, δὲν ὑπάρχει προσωπικὸς καὶ λογικὸς Θεός, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸν κόσμον ἐξ ἀγάπης καὶ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνεταί λόγος γιὰ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ παρέμβασή Του στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. **Ο**ὔτε μπορεῖ νὰ γίνεταί λόγος γιὰ Θεό, πού συγχωρεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν σώζει. **Κ**ατὰ τὴν δοξασία αὐτὴ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν κατορθώσει τὴν «ὀλοκλήρωσή» του, τὴν «τελειώσή» του, ἢ τὴν ταύτισή του μὲ τὸ «θεῖον», τότε ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐπιστρέψει καὶ πάλι σὲ μίᾳ νέα ζωῇ γιὰ νὰ ἐπαναλάβει τὴν προσπάθειά του, μέσα ἀπὸ μίᾳ ἀτέλειωτῇ ἀλυσίδα γεννήσεων καὶ θανάτων ἢ «παλλίγενεσιῶν», τὴν Samsara. **Α**ὕτῃ εἶναι ἢ μόνη δυνατότητα

ὅτι κάθε φυσικὴ μορφή, ἀπὸ τοὺς κρυστάλλους ἕως τὸν ἄνθρωπο, χρησιμεύει ὡς φορεὺς σὲ μίᾳ συνείδηση πού βαίνει πρὸς ἐξέλιξιν. Μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε τὰ κύματα τῆς ἐξελισσόμενης ζωῆς νὰ ἀναδύωνται ἀπὸ τὸ ἕνα βασίλειο στὸ ἄλλο: Ὀρυκτό, φυτικὸ, ζωϊκὸ, ἀνθρώπινο. Στὸ ὄρυκτό ἢ συνείδησις εἶναι μόλις ἀφντισμένη. Στὸ φυτὸ ἀρχίζει νὰ ἐμφανίζη συμπάθεια ἢ ἀντιπάθεια, καθὼς καὶ ἀσθενῆ σημαία αἰσθητικότητας. Στὸ ζωὸ ἐκδηλώνεταί μὲ τὴ μορφή τοῦ συγκεκριμένου αἰσθήματος, τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, ἐμφανίζοντας ἐπίσης καὶ μίᾳ μορφή νοητικότητας. Στὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ περάσει ἀπὸ τὴ δοκιμασία ἑκατοντάδων ἐνσαρκώσεων, φθάνει τέλος στὰ ὕψη τῆς πνευματικῆς γνώσεως».

πού έχει ο άνθρωπος της «Νέας Έποχής», πού ζει μέσα στην απέραντη χωρίς Θεό μοναξιά του. **Α**υτός είναι ο «νόμος». **Α**υτό είναι το απελπιστικά μαύρο αποτέλεσμα μιᾶς μάταιης προσπάθειας, πού τελικά καταλήγει στο απόλυτο μηδέν.

Έτσι, ο άνθρωπος, μόνος του επιδιώκει νὰ επιτύχει τὴν «αὐτογνωσία» του, τὴν «αὐτοπραγμάτωσή» του, τὴν «αὐτοσωτηρία» του καὶ τὴν «αὐτοτελείωσή» του.

Αυτό τὸ ἐπιτυγχάνει μὲ τὴν ἀπόκτηση τῆς «γνώσης», καὶ μάλιστα τῆς «κρυφῆς» (ἀποκρυφισμός) καὶ μὲ διάφορες τεχνικὲς (ἀνθρώπινες ἐπινοήσεις), ὅπως εἶναι γιὰ πολλὲς ὁμάδες τῆς «Νέας Έποχής», ὁ διαλογισμὸς, ἡ γιόγκα, τὰ σεμινάρια αὐτογνωσίας, ἡ ἀποχὴ ἀπὸ ὀρισμένους τροφὲς καὶ κυρίως τὸ κρέας κ.λπ.

Τελικὰ ὅμως τὸ ἰσχυρότερο «ὄπλο» πού ἔχει στὴ διάθεσή του ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ μετενσάρκωση ἢ μετεμψύχωση.

Παραδοσιακὸ θιβετιανὸ thanka πού δείχνει τὸ bhavacakra καὶ τὴν σφαίρα τῆς Σαμαάρα.

2. Μετενσάρκωση - Μετεμψύχωση

Προτοῦ ὅμως προχωρήσουμε πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ὅροι δὲν ταυτίζονται².

Ὁ ὅρος μετενσάρκωση χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ δηλώσει τὴν μετὰ τὸν βιολογικὸ θάνατο ἐκ νέου ἐνσάρκωση καὶ ἐπαναγέννηση τῆς «ψυχῆς» σὲ ἄλλο ἀνθρώπινο σῶμα, εἴτε ἐπάνω στὴ γῆ εἴτε καὶ σὲ ἄλλο πλανήτη³.

Ὁ ὅρος μετεμψύχωση χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ δηλώσει τὴν μετὰ τὸν θάνατο ἐνσάρκωση τῆς «ψυχῆς» καὶ τὴν «ἐνσωμάτωσή» της, ὄχι μόνον σὲ ἀνθρώπινο ὄν, ἀλλὰ καὶ σὲ κατώτερα

2. Ὁ Γαβριὴλ Σιμονέτος παρατηρεῖ ὅτι: «**Σ**τὶς μυστικιστικὲς παραδόσεις δὲν γίνεται διάκριση μεταξύ μετενσάρκωσης καὶ μετεμψύχωσης. Οἱ δύο ἔννοιες θεωροῦνται σὰν ὄψεις τοῦ ἴδιου νομίσματος, καθὼς οἱ ψυχὲς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀπομάκρυνσης μέχρι τὴν ἐπιστροφή τους στὴ “Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν”, φιλοξενοῦνται σὲ 8.400.000 εἶδη ζωῆς πού ὑπάρχουν στὸν Ὑλικὸ καὶ στὰ Πνευματικὰ Ἐσωτερικὰ Ἐπίπεδα», (φωτοτυπ. κείμενο, Κάσμα καὶ Μετενσάρκωση, σελ. 6).

3. Parus, βλ. ὑποσημείωση 9, τοῦ παρόντος ἄρθρου. Ὁ Irv. Cooper ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν δυνατότητα μετενσάρκωσης σὲ ἄλλους πλανῆτες, βλ. Μετενσάρκωση, ἡ φυσικὴ, ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου, σελ. 58.

εἶδη, ὑπὸ μορφὴ ἀλόγων ζώων, πτηνῶν, ἰχθύων καὶ ἐρπετῶν ἢ καὶ φυτῶν.

Ἡ δοξασία τῆς μετεμψύχωσης ἀποτελεῖ θεμελιώδη διδασκαλία τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ καὶ τοῦ Βουδισμού. Κατὰ τὴν Μπαγκαβάντ-Γκιτά, «τὸ πιὸ ἀνθεντικὸ βιβλίον ἀναφορᾶς γιὰ τὴ μετεμψύχωση, ποὺ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Ἰδιοῦ τοῦ Θεοῦ», «τὸ μονοπάτι τῆς μετεμψύχωσης δὲν ὀδηγεῖ πάντα πρὸς τὰ ἄνω, καὶ τίποτα δὲν προεξοφλεῖ στὸν ἄνθρωπο μιὰ ἀνθρώπινη μορφὴ στὴν ἐπόμενη ζωὴ του. Ἄν γιὰ παράδειγμα, ἓνας πεθάνει μὲ νοσοτροπία σκύλου, στὴν ἐπόμενη γέννησή του θὰ ἀποκτήσει χαρακτηριστικὰ σκύλου, ὥστε νὰ μπορέσει ν' ἀπολαύσει τὴ ζωὴ ἐνὸς σκύλου»⁴. Ἄν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀξιοποιήσουν σωστὰ τὴν ἀνθρώπινη μορφὴ, τότε «ἐξαναγκάζονται ἀπὸ τοὺς νόμους τοῦ κάρμα νὰ συνεχίσουν τὴν παραμονὴ τους στὸν κύκλο τῆς γέννησης, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐπαναγέννησης, ἄλλοτε ὡς ἄνθρωποι, ἄλλοτε ὡς ζῶα καὶ καμμιά φορά, ὡς φυτὰ ἢ ὡς ἔντομα»⁵. «Ὅποιος πεθαίνει κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῆς ἀγνοίας, ξαναγεννιέται στὸ βασιλεῖο τῶν ζώων (Μπάγκαβαντ-Γκιτά 14, 15)»⁶. «Γιὰ παράδειγμα, σ' ἓνα λαίμαργο ποὺ καταβροχθίζει ἀδιάκριτα μεγάλες ποσότητες διαφόρων τροφίμων, ἡ φύση στὴν ἐπόμενη ζωὴ τοῦ παρέχει εὐσπλάγχχνως τὸ σῶμα χοίρου ἢ κατσίκας, μορφὲς ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν ν' ἀπολαμβάνει ἀδιακρίτως, σκουπίδια καὶ ὑπολείμματα»⁷.

Πολλοὶ «δάσκαλοι» τῆς δοξασίας αὐτῆς ἰσχυρίζονται –ἀβάσιμα βεβαίως– ὅτι ἡ μετεμψύχωση εἶναι «ἐπιστήμη», ἄγνωστη ὅμως στοὺς σύγχρονους ἐπιστήμονες⁸. Τὸ ἴδιο ἰσχυρίζονται καὶ ἐκεῖνοι τῆς μετενσάρκωσης.

Τὴν δοξασία αὐτὴ καὶ ὑπὸ τις δύο ἐκδοχὲς τῆς, τῆς μετενσάρκωσης καὶ τῆς μετεμψύχωσης, ἐνστερνίζονταν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οἱ Ἰνδοί, οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Κινέζοι, οἱ Ἰάπωνες καὶ μερικοὶ Ἕλληνες (π.χ. οἱ Ὀρφικοί, ὁ Πυθαγόρας, τὸν ὁποῖο μερικῶς εἰρωνεύεται ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Ἐμπεδοκλής, ὁ Πλάτων

4. Ἐπιστρέφοντας, Ὁ νόμος τῆς Μετεμψύχωσης, σελ. 31.

5. Αὐτόθι σελ. 32.

6. Αὐτόθι σελ. 120.

7. Αὐτόθι σελ. 109.

8. Αὐτόθι σελ. 96.

κ.ἄ.), σήμερα δὲ μερικὰ νεοπαγανιστικὰ ρεύματα (ὅπως οἱ «Δωδεκαθεϊστές»)⁹, ἐνῶ οἱ ὀμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» γενικῶς ἀποδέχονται μόνο τὴν δοξασία τῆς μετενσάρκωσης.

Στὴν συνέχεια, θὰ ἀσχοληθοῦμε μόνον μὲ τὴν δοξασία τῆς μετενσάρκωσης.

3. Ἡ Μετενσάρκωση - Γενικῶς

Εἶπαμε ἤδη, ὅτι μετενσάρκωση σημαίνει τὴν δοξασία, κατὰ τὴν ὁποία, μετὰ τὸν βιολογικὸ θάνατο, ἡ ἀτομικὴ ψυχὴ –τὸ Ἄτμαν, κατὰ τὴν Ἰνδουϊστικὴ ὁρολογία– ἐνσωματώνεται, ἢ ἐπαναγεννᾶται στὸν ὑλικὸ κόσμον μας, –στὴν γῆ– ἐνδυομένη μιὰ σειρὰ νέων διαδοχικῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, ἢ κάπου ἄλλου, σὲ ἄλλο πλανήτη¹⁰. **Ἡ** Θεοσοφία κάνει λόγο γιὰ «μόνιμον μετενσαρκουμένην ἀρχὴν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, τὸ Ἐγὼ καὶ μίαν πρόσκαιρον ἀτομικότητα, ὡς μέσον ἐξελίξεως τοῦ Ἐγὼ»¹¹.

Ἡ διαδικασία αὐτὴ ἀκολουθεῖ τὴν «ὀλιστική» πανθειστικὴ καὶ «νεοεποχίτικη» περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου διδασκαλία. **Κ**ατὰ τὴν Μπαγκαβάτ-Γκιτά, ἡ ὁποία, ὅπως εἶπαμε, εἶναι ἡ θεωρητικὴ βάση ὅλης τῆς δοξασίας τῆς μετενσάρκωσης, «**Ἡ** ἀτομικὴ ψυχὴ μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μὲ ἓνα σπινθήρα πὺξ ἐπεηδᾶ

9. Οἱ Ἕλληνες «Δωδεκαθεϊστές» διατείνονται ὅτι ἡ ψυχὴ, κατὰ τὴν ἐξελικτικὴ πορεία τῆς γνωρίζει πολλές «παλιγγενεσίες», οἱ ὁποῖες δὲν βρίσκονται πάντοτε σὲ ἀνοδικὴ πορεία, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ «παλινδρομήσεις» σὲ κατώτερες καὶ μάλιστα ἄλογες ἢ καὶ ἀνόργανες μορφές ὑπαρξης, ὅπως φερεπιεῖν ἰχθύος ἢ πτηνοῦ, θάμνου ἢ βουνοῦ, (π. Κυρ, Τσουροῦ, Ὁ Νεοπαγανισμὸς τῆς «Νέας Ἐποχῆς» σελ. 201).

10. Βλ. ὀρισμοὺς τῆς μετενσάρκωσης: Irving Cooper: «Ἡ Μετενσάρκωσις εἶναι ἡ διαδικασία μέσω τῆς ὁποίας συνειδήσεις πρὸς ἐξέλιξιν σὲ διάφορους βαθμοὺς ἀναπτύξεως, ἔρχονται νὰ συναφθοῦν μὲ φυσικὴς μορφές, πὺξ ἐπίσης ἐξελίσσονται σὲ ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς φυσικῆς πολυπλοκότητος» (Ἡ Μετενσάρκωσις - Μιὰ ἐλπίδα γιὰ τὸν κόσμον, σελ. 24). Καὶ Parus: «Μετενσάρκωση εἶναι ἡ ἐπιστροφή τῆς πνευματικῆς Ἀρχῆς σ' ἓνα νέο σαρκικὸ περίβλημα. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, αὐτὸ τὸ περίβλημα εἶναι πάντοτε ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐνσαρκωθεῖ εἴτε στὸν ἴδιον πλανήτη, ὅπου ἔζησε τὴν τελευταία του ὑπαρξη, εἴτε σὲ ἄλλο», (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 11).

11. Πέτρο. Γράβιγγερ, Ἐγκυκλοπαίδεια Ἐσωτερισμοῦ καὶ ἀποκρύφου γνώσεως, τόμ. 4, σελ. 257.

ἀπὸ τῆ φωτιά τῆς Ὑπέρτατης Ψυχῆς. *“Ὅπως ἡ σπίθα καὶ ἡ φωτιά εἶναι τῆς ἰδίας ποιότητος, ἔτσι καὶ ἡ ἀτομικὴ ψυχὴ εἶναι τῆς ἰδίας πνευματικῆς ποιότητος μὲ τὸν Ὑπέρτατο Κύριο”*¹².

Τὴν δοξασία τῆς μετενσάρκωσης ἀποδέχονται σήμερα ὁ Ἰνδουϊσμός, ὁ Βουδισμός, ὁ Βραχμανισμός, ὁ Ταοϊσμός, ὁ Ζαϊνισμός καί, ὅπως εἶπαμε καὶ πιὸ πάνω, οἱ περισσότερες ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἰδιαίτερος δὲ ἡ Θεοσοφία, ἡ Ἀνθρωποσοφία, ὁ Ἀποκρυφισμός, ὁ Πνευματισμός, καθὼς καὶ ὁ Τεκτονισμός¹³.

Ἡ μετενσάρκωση θεωρεῖται, κατὰ τὴν Μπλαβάτσκυ, *«ὁ ὑποχρεωτικὸς συνεργάτης τοῦ νόμου τῆς ἐξελίξεως»*¹⁴.

Μερικοὶ θεωρητικοὶ τῆς δοξασίας αὐτῆς, τὴν συνδέουν μὲ τὴν Παυλικὴ ἔκφραση *«ὁ γὰρ ἐὰν σπεύρῃ ἄνθρωπος τοῦτο καὶ θερίσει»* (Γαλ. 6, 7) καὶ μὲ τὴν διδασκαλία περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Βεβαίως, οὔτε μὲ τὸ πρῶτο χωρίο ἔχει καμμία σχέση ἡ δοξασία αὐτὴ [διότι ὁ Παῦλος ἀναφέρεται στὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως], οὔτε ταυτίζεται ἀπολύτως μὲ τὴν διδασκαλία περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ὅπως αὐτὴ διδασκόταν ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας¹⁵.

Τὸ πῶς καὶ πότε θὰ πραγματοποιοῦνται οἱ μετενσαρκώσεις αὐτὲς ἐξαρτᾶται, κατὰ θεωρητικούς τῆς δοξασίας, ἀπὸ τὰ ἄστρα (ἀστρολογία) καὶ καθορίζεται ἀπὸ τὴν *«Λευκὴ Ἠγεσία»* ἢ ἀπὸ

Ἑλενα Πετρόβνα
Μπλαβάτσκυ.
(1831-1891)

12. Επιστρέφοντας, Ὁ νόμος τῆς Μετεμψύχωσης, ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 127.

13. Κατὰ τοὺς διδασκάλους τῆς μετενσάρκωσης, συμβολισμοὶ τῆς δοξασίας αὐτῆς εἶναι ἡ *«Κιβωτὸς τοῦ Νῶε»*, ἡ *«εἰς Ἄδου Κάθοδος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐπάνοδος»* καὶ τὸ *«Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος»*, (Νέστ. Λάσκαρι, Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, σελ. 607. Βλ. καὶ Πέτρο. Γράβιγγερ, ἔνθ. ἀνωτ.). Ἐπίσης, βλέπουν τὸν συμβολισμό τῆς *«στὶς ἀρχαῖες ἱστορίες τῶν Ἰνδουϊστῶν»* σχετικὰ μὲ τὸ χορὸ τοῦ Σίβα καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ Βισνοῦ, στὸ μῦθο τῆς *σουμεριακῆς Ἰνάνα*, *στὶς αἰγυπτιακὰς πνευματικὰς παραστάσεις* (ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀναγέννηση τοῦ Ὄσορι) καὶ *στὴν χριστιανικὴν ἱστορίαν τῆς Σταύρωσης καὶ τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ*, (Κων. Πέγιου, Τὸ ταξίδι τῆς ψυχῆς, περιόδ. «Ἄβατον», τ. 15, σελ. 59).

14. Ἑλ. Μπλαβάτσκυ, Εἰς τὴν χώραν τῶν γαλαζίων βουνῶν, σελ. 23.

15. Ὁ ὅρος «ἀθανασία τῆς ψυχῆς» προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας καὶ δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν χριστιανικὴν ἔννοιαν περὶ ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶναι κτιστὴ, χάριτι δὲ καὶ ὄχι φύσει ἀθάνατη.

Ζεράρ-Άνακλέ-Βεν-
σάν Άνκώς (Papus).
(1865-1916)

ἀόριστης ύφης «πνευματικὰ» «παρακολου-
θοῦντα ὄντα». «Τὸ ζωντανὸ ὄν ἀποκτᾶ ἓνα
σῶμα (πεδίο δράσεως) γιὰ νὰ ἐκτίσει τὴ φυ-
λάκισή του ἀνάλογα μὲ τὶς ἀστρολογικὲς ἐπι-
δράσεις. Ἔτσι τὸ πεπρωμένο τοῦ ἀνθρώπου
καθορίζεται ἀπὸ τὴ θέση τῶν ἄστρον κατὰ τὴ
γέννησή του».

Γι' αὐτὸ ἡ ἀστρολογία εἶναι «μεγάλῃ ἐπι-
στήμῃ»¹⁶. Τὸ φυσικὸ σῶμα, λέει ὁ Papus, δια-
πλάθεται ὑπὸ τὴν ἐπίδραση ἑπτὰ ἢ ἑννέα
«σεληνιακῶν περιστροφῶν» καὶ δέχεται τὴν
ἐπίδραση καὶ τῶν ἄλλων πλανητῶν¹⁷.

Ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ μετενσάρκωση καθορίζεται εἴτε
ἀπὸ «Ὀντότητες τοῦ Πνευματικοῦ κόσμου, πὺν γνωρίζουμε ἐλά-
χιστα» –καὶ οἱ ὁποῖες «εἶναι ἐπιφορτισμένες νὰ ἐκλέγουν τοὺς
γονεῖς, τὴν πατρίδα καὶ τὶς ἐξωτερικὲς συνθηκὲς ζωῆς σὲ κάθε
μετενσάρκωση»¹⁸, εἴτε ἀπὸ τὴν «Λευκὴ Ἱεραρχία», ἢ «τοὺς Κυ-
ρίους τοῦ Νόμου, ἢ Φύλακες τοῦ Νόμου ἢ τοὺς Τέσσερις Κυρίου
τῶν δυνάμεων τῶν κόσμων καὶ τῶν ὄντων» –οἱ ὁποῖοι κρατοῦν
«λεπτομερέστατο καὶ ἀκριβέστατο ἀρχεῖο τόσο μέσα στὸ εἶναι
καταγραμμένο, ὅσο καὶ στὸ ΑΚΑΣΣΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ»¹⁹.

Ἀκόμα καὶ ὁ ἴδιος ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ καθορίζει
τὴ νέα μετενσάρκωση –«Εἶναι οἱ σκέψεις καὶ οἱ ἀναμνήσεις τοῦ

16. Επιστρέφοντας, ἔνθ. ἄνωτ., σελ. 99.

17. Papus: «Οἱ δυνάμεις τοῦ Κρόνου συνθέτουν τὴ γενικὴ διάπλαση τοῦ
ἀνθρωπίνου ὄντος κατὰ τὸν πρῶτο μῆνα· οἱ δυνάμεις τοῦ Δία δροῦν στοὺς
χυμοὺς –στὰ ὑγρά τοῦ σώματος, τὸ δεύτερο μῆνα· οἱ δυνάμεις τοῦ Ἄρη στὸ
αἷμα τὸν τρίτο μῆνα καὶ τότε τὸ παιδί ἀρχίζει νὰ κινεῖται. Ὁ Ἥλιος ἔρχεται
νὰ φωτίσει μὲ τὴ θερμότητα καὶ τὴ ζωὴ του τὸ ἀνθρώπινο ἔμβρυο. Ἡ Ἀφρο-
δίτη δίνει ὁμορφιά στὸ σαρκικὸ του περιβλημα, ὁ Ἑρμῆς ἐνεργοποιεῖ τὴν κί-
νηση καὶ τὸ νευρικὸ σύστημα, καὶ τέλος ἡ Σελήνη ἔρχεται νὰ τελειοποιήσει,
μέσω τῆς μητρικῆς τῆς ἐπιρροῆς, τὸ ὀλοκληρωμένο πιά ἔργο. Σ' αὐτὸ τὸ
μῆνα τὸ παιδί μπορεῖ νὰ γεννηθεῖ, καὶ μὲ ἰδιαίτερες φροντίδες, νὰ ζήσει. Συ-
νήθως ὁμως, ὁ Κρόνος ἐπηρεάζει πάλι τὸ ἔμβρυο κατὰ τὸν 8ο μῆνα καὶ τοῦ
τελειοποιεῖ τὴν ὀστέϊνη ὑποδομὴ καὶ τὶς ἴνες. Τὸν ἐπόμενον μῆνα ὁ Δίας ἐπη-
ρεάζει γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ ἔμβρυο, γιὰ νὰ τοῦ δώσει ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ζω-
τικὰ στοιχεῖα, καὶ τότε τὸ παιδί γεννιέται μὲ τὶς καλύτερες προϋποθέσεις»
(ἔνθ. ἄνωτ., σελ. 23).

18. Irv. Cooper, ἔνθ., ἄνωτ. σελ. 53.

19. Νικ. Μαργιορῆ, Ὁ Ἐσωτερισμὸς γιὰ ὅλους, σελ. 387, 395, 397.

ζωντανοῦ ὄντος, τὴ στιγμή πού ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα του πού ἀναμφίβολα καθορίζουν τὴ μελλοντική του μορφή ὑπαρξης»²⁰.

Πρέπει ὁμως καὶ ἐδῶ νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι καὶ στὸ περιεχόμενο τοῦ ὄρου «μετενσάρκωση» ὑπάρχουν δύο διαφορετικές ἐκδοχές: ἡ ἀνατολικὴ καὶ ἡ δυτικὴ.

Κατὰ τὴν ἀνατολικὴ ἐκδοχὴ, τὴν ὁποία ἐνστερνίζεται ὁ Ἰνδουϊσμός καὶ μερικὲς παραθρησκευτικὲς ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ὅπως φερειπτεῖν οἱ Χάρε Κρίσνα, –καὶ μερικοὶ νεοπαγανιστές– ἡ μετενσάρκωση δὲν ὀδηγεῖ πάντοτε σὲ ἀνώτερη ἐξελικτικὴ κατάσταση καὶ συμπίπτει οὐσιαστικὰ μὲ τὴν μετεμψύχωση. **Κ**ατὰ τὴν ἐκδοχὴ αὐτή, ἡ ἀτομικὴ ψυχὴ (τὸ Ἄτμαν) στοχεύει στὸ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸν ἀτέλειωτο κύκλο (τροχὸ) τῶν ἐνσαρκώσεων καὶ θανάτων, τὴν Σαμσάρα, καὶ νὰ ἀπελευθερωθεῖ, ἐξαφανιζόμενη μέσα στὸ ἀπρόσωπο Βράχμαν. **Τ**ότε, κατακτᾷ τὴν «μόκσα», τὴν σωτηρία, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν συνειδητοποίηση ὅτι «ἡ ἀτομικὴ ψυχὴ (τὸ Ἄτμαν) καὶ ἡ ἀπόλυτη ψυχὴ (τὸ Βράχμαν) ταυτίζονται»²¹ (μιὰ καθαρὰ «νεοεποχίτικη» διδασκαλία). **Α**ὐτὸ εἶναι ἡ λύτρωση, τὸ Νιοβάνα.

Ἡ δυτικὴ ἐκδοχὴ τῆς μετενσάρκωσης, τὴν ὁποία διεμόρφωσε κυρίως ἡ Θεοσοφία καὶ ἡ Ἀνθρωποσοφία, δὲν στέκεται ἀρνητικὰ ἔναντι τῆς ὑπαρξης καὶ δὲν κάνει λόγο φανερὰ γιὰ ἐξαφάνιση τῆς προσωπικότητας. **Ἐ**ν τούτοις, καὶ ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ στοχεύει στὴν ἀπώλεια τοῦ προσωπικοῦ «Ἐγώ», ἀφοῦ διακηρύσσει ὅτι «Σὲ τελευταία ἀνάλυση, τελικὸς σκοπὸς μας εἶναι... μὲ τὸν καιρὸ νὰ γίνουμε ὑπεράνθρωποι σὰν τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ νὰ συγχωνευτοῦμε, νὰ γίνουμε ἓνα μὲ τὸν Θεό»²².

Ἐἴπαμε ὁμως στὴν ἀρχὴ ὅτι αὐτὸς ὁ «θεός», –ὁ «ὀλιστικὸς θεός» τῆς «Νέας Ἐποχῆς» μὲ τὸν ὁποῖο «συγχωνεύεται» ὁ ἄνθρωπος–, εἶναι ἀπρόσωπος. **Ἡ** ταύτιση καὶ ἡ συγχώνευση κάθε προσώπου μέσα σ' αὐτὸ τὸ «Ἐν» δὲν εἶναι παρὰ μιὰ οὐσιαστικὴ ἐκμηδένισή του καὶ ἐπομένως κάθε πρόσωπο, μετὰ ἀπὸ ἀναρίθμητες προσπάθειες γιὰ τὴν «ἀναγέννησή» του,

20. § 8.6 τῆς Μπαγκαβάτ-Γκιτά, παρὰ Ἐπιστροφόντας, ἔνθ. ἀνωτ., σελ. 31.

21. Ἰστοσελίδα Esoterica, Ἡ Μετενσάρκωση στὴν Ἀνατολὴ καὶ στὴν Δύση, σελ. 3.

22. Ρόμπ. Νάτζεμυ, Ὁ μυστικὸς κύκλος τῆς ζωῆς, σελ. 95.

φθάνει στην ανυπαρξία. Πρόκειται, δηλαδή, για καθαρώς αντιχριστιανική, αλλά και παράλογη δοξασία.

Παρόλα ταῦτα, ἡ δυτικὴ αὐτὴ ἐκδοχὴ ὑποστηρίζει ὅτι σκοπὸς κάθε μετενσάρκωσης εἶναι ἡ «ἀναγέννηση», ἡ «ἀπελευθέρωση», ἡ «ἐκπαίδευση καὶ ἡ γνῶση» γιὰ νὰ ἀποκτήσει ὁ ἄνθρωπος «νέες δυνατότητες», ἡ «ἀφύπνιση τῶν ψυχικῶν δυνατοτήτων», ἡ «φώτιση», νὰ «ἐξευγενίσει τὸν ἄνθρωπο-ζῶο», νὰ διευρύνει τὴν συνείδησή του (μέσω τοῦ διαλογισμοῦ), γιὰ «μεγαλύτερες ἐμπειρίες» καὶ «πνευματικὴ ἐξέλιξη», ὥστε νὰ «ἱκανοποιηθοῦν ὅλες οἱ ἐπιθυμίες, πὺν δὲν μπόρεσαν νὰ ἱκανοποιηθοῦν σ'αὐτὴ τῇ ζωῇ», καὶ νὰ διδαχθεῖ «τὰ ἄρρητα καὶ κρύφια τῆς ὕλης». **Ἡ** μετενσάρκωση συντελεῖ ἀκόμη καὶ στὴν «πρόοδο τῆς ἀνθρωπότητος»²³. «**Ἡ** Νέα Ἐποχὴ τῆ θεωρεῖ μιὰ αἰώνια πορεία τῆς ψυχῆς πρὸς ἀνώτερα ἐπίπεδα πνευματικῆς ὑπαρξης καὶ ὄχι ἓνα μαρτύριο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ξεφύγει μὲ κάθε τρόπο, καταργώντας τὴν ἀτομικότητά του»²⁴.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο ἐκδοχῶν, σημειώνει μελετητῆς τῆς μετενσάρκωσης, ἔγκειται στὸ ὅτι: «**Σ**τὴν Ἀσία ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ξαναγεννηθεῖ κανεὶς εἶναι μιὰ κακὴ εἶδηση», ἐνῶ «οἱ διδάσκαλοι τῆς Νέας Ἐποχῆς στὴν Δύση βλέπουν τὴν μετενσάρκωσιν ὡς μιὰ μεγάλη περιπέτεια, πὺν ἐγκυμονεῖ πνευματικὴ σπουδαιότητα καὶ “καρποφορία”»²⁵.

Ἐσχατὴ πάντως κατάληξη τοῦ κύκλου τῶν μετενσαρκώσεων, τόσο στὴν ἀνατολικὴ ὅσο καὶ στὴν δυτικὴ ἐκδοχῇ, εἶναι ἡ κατάργηση κάθε προσωπικῆς περαιτέρω ὑπαρξης καὶ συνείδησης καὶ ἡ ταύτιση μὲ τὸ ἀπρόσωπο «Ἐν» ἢ «Ὀλον» ἢ τὸ «Νιρβάνα». **Μ**ὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅπως εἶπαμε παραπάνω, ἡ προσωπικὴ ὑπαρξη τοῦ ἀνθρώπου ἐκμηδενίζεται (διαλύεται καὶ παύει νὰ ὑπάρχει ὡς πρόσωπο), ὅπως μιὰ σταγόνα νεροῦ μέσα

²³. Π. Αντ. Αλεβιζοπούλου, Μετενσάρκωση ἢ Ανάσταση;, σελ. 23. Ἄν. Μπεζάντ, Μετενσάρκωση. σελ. 72, 100. Irving Cooper, ἐνθ. ἀνωτ., σελ. 34. Βλ. καὶ Ἀλ. Μπέυλη, Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, σελ. 124.

²³. Κων. Πέγιου, ἐνθ. ἀνωτ., σελ. 61.

²³. Mark Albrecht, Μετενσάρκωσις κατὰ Ἀναστάσεως, σελ. 1-2.

στὸν ὠκεανὸ ἢ ὅπως μιὰ σπίνθη πὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ ἐξαφανίζεται στὸν ἀέρα, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν «βάσανο» τῶν συνεχῶν γεννήσεων καὶ θανάτων,

τὴν Samsara. Ἔτσι, ὅπως εἶπαμε καὶ πιὸ πάνω, γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς «Νέας Ἐποχῆς», σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν χριστιανικὴ διδασκαλία, ὁ θάνατος θεωρεῖται εὐλογία.

(ἔπεται τὸ Μέρος Β')